

**Slova pro
přemýšlení**

*Na orloji času
je jen jedno slovo:
„Teď“
Ulice „Později“
vede k domu „Nikdy“.*

Miguel de Cervantes

Jiný svět

Teoretikové pohádek se domnívají,
že motiv „jiného světa“ pod zemí, v hloubi jezera, za černým mořem
nebo podobně
pochází ze snů a halucinací.

Myslím, že k představě jiného světa není třeba snů ani halucinací.

Jiný svět je totiž všude, kde jsme ještě nebyli:
je za čarou obzoru, na dně vody, za zdí nepřístupné zahrady.

Když jsem se jako kluk vkradl přes plot do cizí zahrady,
přísahám vám, že jsem tam našel květy zázračnější než kdekoliv
jinde

a trhal ovoce chuti neznámé a nádherné.

Dále jiný svět je i tam, kde aspoň nebyli ti druzí a neviděli ony věci
podivné a neobvyčejné,
které jsme tam spatřili my.

Jiné světy jsou všude, kam přišli poutníci a dobrodruzi okouzlení tím,
že vidí víc než jiní.

Za každou hranicí, která omezuje naši zkušenost,
jsou jiné světy.

Marsyas
Karel Čapek

Jaro - můj favorit

Nikdy jsem si nevymýšlel sám pro sebe nějaká posilující hesla. Letos se mi to stalo poprvé. Už nevím, kterého lednového dne tohoto roku jsem poprvé vyřkl tu památnou větu: Jaro - můj favorit. Ano, těším se přímo nezřízeně na tání všech sněžných plání a pukání ledu na zamrzlých jezerech a řekách. Vím, zarmucuji tím všechny příznivce zimních sportů i obyčejných koulovaček, ale jsem teplomilná bytost. Mé vize jsou plné zelených hustých voňavých lesů, prozářených a bzučivých luk a sníh a led v té vizi má toliko místo jen ve scénách, kdy se rozpouští pod sluncem, které jej lačně pije plnými doušky.

Ve všedních dnech kolem poledne mířím do jídelny, kterou máme v jiné budově, než práci. Podle počasí na sebe navléknu svetr, nebo zůstanu jen v košili. V převážné většině lednových dní jsem svetr navlékal docela často. A tuhle jeden polední čas jsem jen koutkem oka i ucha zaznamenal do podvědomí tu známou věc, kdy ze střech padá voda, aniž by pršelo. Ještě jsem byl příliš zachumlaný do svetru a spěchal do tepla, abych tomu věnoval větší pozornost. Ale hluboko odpoledne, když jsem ta místa opouštěl, ozvěna těch zvuků se mi vrátila. Pohlédl jsem vzhůru a nemýlil se! Už je to tady! Taje to, rozpouští se led na loužích, zbytky krčícího se sněhu v trávě už mizí a nespátřím je do příští zimy! Tu radost nemůže pochopit nikdo, kdo smutně shlíží na horské štíty s lyžemi v rukou, protože vlek dojezdil a tráva s hlínou se prodírají skrz bílou svištivou stopu. Nechť každý lyžník přijme mou hlubokou omluvu, ale nemohu se ubránit radosti nad tím faktem, že jaro, můj favorit, se blíží.

Ještě byl leden, když jsem se jednou vracel Simonka se Zdeňkem mne vzali autem na kamionů, abych to měl blíž k tramvaji jedoucí mi Vídám kamiony zezdola od tramvají, jak stojím na jsem zábranu a pustil se svahek ke spodnímu Svázek byl malý, ale prudký. Zarostlý jakýmsi ovšem zmrzlá a zasněžená. Kdo mne dobře která klouže pod nohama. Nikdy jsem nebyl klouzajícími se vrstevníky. Led mne němž se dá jezdit. Pokud mne kdy k sobě

Nevěřil jsem vlastním očím, čím domovu. I když jsem tušil zradu, našlápl

Ano, kdo čeká klesající těleso k zemi, dočká se. Klacky vrostlé do země držely pevně. Ale nohy nemají kořeny, tím méně ty moje. Nestihl jsem ani jadrně si zanadávat a už jsem seděl. Svírané větve trčely v nezměněné podobě, jen ruka moje místo k zemi mířila vzhůru. Popojel jsem v zarostlém svahu k vyhlédnutému chodníku, ale tohle posunutí k cíli mne netěšilo. Dostat se zpátky bylo nemožné, postupovat spořádaným způsobem vpřed taktéž. Tu scénu by nevymyslel ani **Mr. Bean**. Postavit se rovně znamenalo jen přiblížit další pokles svahem. Sníh jsem měl zalezlý na nejroztodivnějších místech, ale to už mi bylo jedno. Pro kameramana ze spodního chodníku by to byl vítězný záběr do **Neváhej a toč**. Nepočítal jsem pokusy vstát a chvílemi jsem se jen odevzdaně sunul mezi větvemi dolů. Když se mlha z rozvířených vloček rozplynula, zjistil jsem ke své hrůze, že od modravého asfaltu mne dělí asi tři metry vzdušnou čarou směrem kolmým, že stojím na betonové obrubni přímo nad podchodem. Prodral jsem se podél keřů již po rovině, opět sklouzl, tentokrát už na chodník, a jal se celý oprašovat a počítat následky.

Netešíte se snad, až havrani zase odletí a místo holých kostřiček vzpínajících se k nebi tu zase budou huňaté zelené stromy? Nemíváte radost z prvních kvítků, které si razí cestu ke světlu a odstrkávají hroudy ještě ledem prolezlé hlíny? No tak vidíte, jsme stejní. Já doufám, že letos se nevyplní pradávna slova předků: Březen, za kamna vlezem. Nechci lézt za kamna a skrývat se před zimou, padat na krkolomných cestách, nejlístě našlapovat v místech, kde i mírný svah pokrytý ledem se mění v nebezpečnou sjezdovku.

Úúúúúúúúúú at' je to tu!!! Tak rád odložím zimní bundu a nevšimnu si jí až do příštích mrazíků. Ale před nimi musím ještě vychutnat rozvíjející se krajinu, lístky sotva zelené, mladé jehličí, sněženky, ptačí zpěv, který mne bude zase budit místo černého krákání, slunce si nacytám do dlaní a zahřeji všechny prokřehlé kouty. Pojdte se mnou! Opět začínáme...

Světlo vašim krokům ! Michal

od Ludka z Barrandova do Modřan. Barrandovský most na parkoviště domů. Ta místa znám, ale z jiného úhlu. té horní dálnici. Jak ale odtamtud? Přešel chodníku. Pustil se je výstižný termín. zakrslým roštím. Sice samá hlína, zná, ví, že je mi cizí každá plocha, duchem spřízněný se svými nepřitahoval jako kouzelné zrcadlo, po přitáhl, byla na vině zemská přitažlivost.

že to musím projít, abych se dostal blíž k
na pochybný terén a pro jistotu se zachytil roští.

Kletba Dolgurburského vévodství

Lhotka u Melníka

24. – 26.3.95

Martin na svých cestách středověkou Evropou přišel k bráně Dolgurburského vévodství. I když dostal varování, nezalekl se a vstoupil do něj.

Stejně tak my jsme v podobě Martina dostali varování, sotva jsme poodešli od nádraží ve Lhotce k bráně tábora. Neznámý (byl dětem až moc povědomý - řekli jediné slovo: Fext! - a mýlily se) nás varoval a zkoušel naši odvahu jít dál. Měl černou pásku přes oči a nejednal nijak přívětivě.

Nedbali jsme slov Neznámého a dostali se až k bráně zámku. Ale zámek se otevíral až o půl sedmé. Jíťa a Myšák vzaly děti do přírody a zbytek velkých chystal slavnostní večeři.

Dětem se později před vstupem dovnitř ukázal Šimon a připravil je na velkou událost.

Sál jídelny docela změnil svou podobu. Ty tam byly igelitové ubrusy, stoly jen přírodní dřevěné byly postavené za sebou do jediného dlouhého bloku, v jehož čele měl kdosi sedět.

Děti, které přišly do jídelny, se posadily a čekaly, co se bude dít. Začala hrát hudba (jedna ze skladeb Vangelis: 1492) a do sálu vešli v kostýmech Tajemný (Michal) se svou společnicí (Nikola). Obešli v rytmu hudby celý stůl a teprve potom se do čela usadili.

Když dohrála hudba, při níž oba hostitelé podali své hořící svíčky, aby si i ostatní od nich svíce před sebou zapálili, Tajemný řekl latinský text a jeho společnice po chvíli pátrání v paměti text přeložila:

Nemo in itinere contrarius sit ventis nec quis a paupertate ferat vultum dolentis, sed spem sibi praponat semter consulentis, nam past malum sequitur grande sors gaudentis.	Každému at' po větru potulky se daří, nikdo, i když nouzi máš, neměj smutek v tváři! V protivenstvích naděje každého nechť sytí, že zas po všech trampotách radost bude mít.
---	---

Teprve po těchto slovech Tajemný pokynul a všichni se pustili do jídla. Pravda, "rytíři" to byli trochu hluchí, ale vše se změnilo při příští večeři.

Děti nezapomněly za jídlo poděkovat. To byl klíč, aby získali dopis, který měl pro ně přichystaný Tajemný. Právilo se v něm, kde se nacházejí, že útěk z tohoto místa je nemožný, ale ani slovo v něm nebylo o řešení situace, nebo o zítřejším dnu.

Ráno před snídaní, když se děti začaly probouzet, vcházel do pokojů Neznámý a ty z dětí, které byly vzhůru, posílal na cestu za sluncem po fáborcích. Každý, kdo se z cesty vracel, potkal Tajemného s černou páskou přes oči, jemuž opět děkoval za přípravu této cesty a dostal na vybranou dvě sevřené dlaně, v každé kolečko jiné barvy (nebo jednu z dlaní prázdnou - děti bylo třeba přiměřeně rozdělit do dvou skupin).

Ještě než začala snídaně, každý věděl, zda patří k modrým nebo fialovým.

Rytíři dostali ručně dělanou mapu s modře a fialově vyznačenými místy, kam je třeba dojít. Ta nejvzdálenější pro obě skupiny byla až v Harasově a proto jsme se tam vypravili všichni společně. Tam, stejně jako na jiných místech, jsme našli svitky, které pravily, kolik mil zbývá do hranic vévodství. Bylo to všude tak mnoho, že i několik dnů by nám trvalo, než bychom z vévodství odešli. A přitom jsme měli hned zprvu vědomost od Neznámého, že musíme do určitého počtu hodin odejít, nebo se staneme i my součástí kletby. Ta kletba spočívala v tom, že všichni obyvatelé vévodství byli ve dne slepí a viděli jen za tmy.

Vrátili jsme se k zámku v dohodnutém čase, ale čekala nás spoušť uvnitř. Tak pozpřevracené a rozházené věci jsme zažili naposledy při výpravě do těchto míst v únoru loňského roku, kdy nám tu řádilo šest bytostí s Lohengreenem v čele!

Ačkoliv jsem dopředu věděl, co se chystá, zakoušel jsme podobné pocity jako děti. Byly, jednoduše řečeno, hotové. Ale pustily se spontánně do úklidu a povedlo se jim zámek uvést do původního stavu až moc dobře a rychle. Mezitím jsem sháněl autory výpravy, protože, narozdíl od domluvy děti lehce našly oběd v troubě a docela se chystaly pustit do něj! Našel jsem se s Nikolou a rychle jsme se domluvili, jak dál.

Vzal jsem převlek Tajemného i s páskou přes oči a utíkal do místa, kde byl onehdy Morlor. Nikola zatím jako bytost sedící s Tajemným v čele stolu vstoupila do děje. Děti rozjařené úklidem se nejprve schovaly a pak se nechtěly umravnit a Nikola jim nechtěla nic odpustit. Museli opakovaně zdravít, ale pak se uklidnily, že je i mohla pochválit. Řekla jim, že čas k obědu ještě není vymezen, že je kdosi někde ještě čeká. Dětem došlo, že to asi bude Tajemný a kde, to také po chvíli hádání trefily.

Asi sto metrů před místem, kde byl Morlor, ležel svitek. Stálo v něm, že nedaleko tohoto místa je Tajemný. Každý má k němu přijít sám a dát mu najevo své pocity. Děti z toho moudré nebyly (a já, kdybych nevěděl, také bych nebyl), ale Jíťa, Myšák a Nikola vysvětlovaly, oč jde. Tajemný je slepý a pocity mají směrem k němu být kladné, ale beze slov!

Nebylo snad tuláčete, které by mne nestisklo ruku. Potom už se děti ve svých projevech lišily. Někdo mne pohlídal, ruce jiných létaly po mé hlavě spíš jako bych dostával pohlavky, přijímal jsem kytice všech možných trav i chudinek nalámaných kočiček, dostal jsem políbení na ruku, křížek na čelo a dokonce mi jen v jediném případě byly promnuty oči, abych znovu viděl!

Nakonec jsem se ukázal všem najednou a poděkoval jim za vše, co mi projevili a dal jsem jim svitek, který obsahoval úkol: *postavit mohylu, která musí být vysoká jako nejvyšší z Tuláků a musí stát na určitém odkrokováném místě*. Ale nejprve nás čekal oběd.

Odpoledne přišlo a nezdálo se, že se vyčáší. Děti byly klidné, nechali jsme jim volnost - někteří zpívaly při kytáře, jiní hrály domino, nebo se zabývaly jinou tichou činností.

Při cestě za babičkou pro polévku k večeři jsem si s ní potvrdil již naznačenou akci, že jí totiž přijdeme rozesmát (což bude ještě jeden dnešní úkol).

Děšť naštěstí ustal a my jsme vyrazili do terénu. Mohylu jsme postavili pod skalami nedaleko vody, kde jsme krmili labutě. Mohyla stála pevně - vždy na třech kamenech ležel jeden placatý, ale nenechali jsme ji stát - mohla by někomu spadnout přinejmenším na nohy. Vrátili jsme se k večeři, ale nebyli jsme všichni a chyběli klíče. Jífa nás musela opustit a tak klíče položila na domluvené místo, o němž však věděli jen ti, co chyběli... Nikolka se zdržela s několika dětmi ve skalách a aby byli zpátky dřív, běželi svorně nejkratší cestou cca dvě stě metrů po trati. Celá skupina dostala za zdržení i za koleje vyhubováno, nejprve jak přicházeli a sbíhali z náspu, s Nikolou jsem si potom promluvil zvlášť.

Druhá večeře v zámku byla opět s hudbou a tehdy již děti byly tiché jako pěny. Když si mezi sebou chtěli něco říct, dokonce sami od sebe šeptaly.

Po večeři vyslechly píseň Mrzutý král a v ní poznaly, že musejí rozesmát nějakého člověka. Vymýšlely koho a jak, až z toho všeho vznikl Valčíček pro babičku.

Tuhle písničku jsme babičce zazpívali. Nejprve se zdráhala, jak bylo domluveno, nás vyslechnout, měla moc a moc práce. Ale když jsme začali zpívat, spíš, než do smíchu jí bylo od radosti do pláče. Pohostila nás domácími sladkostmi a my se vydali zpátky na noc do zámku.

V noci se měnil čas ze druhé na třetí hodinu a i když jsme si říkali, že vstaneme dříve o tu hodinu, vstali jsme později o hodinu v novém čase!

Musela ještě jednou přijít ona tajemná žena Nikola a zvěstovala všem, že nedaleko odtud čekají dvě nejbližší bytosti Tajemného. Děti hádaly, co je to za bytosti a kde jsou. Přišly na to, že se jedná o rodiče i na místo ve skalách. Na cestu se vypravily

děti sami (později cestou vlakem jsem se dozvěděl, že si rozdaly čísla a tak se sháněly dohromady, aby se nikdo neztratil. Překvapily mne a dostaly pochvalu).

Tajemný se kdysi dopustil zlého činu - vyhnal ze zámku své rodiče. Od těch dob ležela na vévodství kletba slepoty. Martin v celém tom příběhu musel přimět Tajemného, aby se rodičům omluvil. Tento úkol čekal na děti.

Tajemného našly na louce a protože se ho nesměly zatím dotknout a on sám dělal, že neslyší, bylo těžké ho někam odvést. Když vstal, děti kolem se chytily za ruce do půlkruhu a tak jej směřovaly tam, kam bylo třeba. Na cestičce vyryly větu, že se musí omluvit svým rodičům a protože tehdy se jej již mohly dotknout, vedly mu ruku po písmenech, až pochopil, co od něj chtějí. Chytil se za srdce, za hlavu, vrávorál, ale nakonec se odevzdaně nechal odvést před své rodiče (Jakub a Myšák).

Otec byl shrbený v rozedraném "pravěkáči" a opíral se o klacek delší než on sám, matka též ve stejném oděvu měla členku z březové kůry. Oba, stejně jako Tajemný, měli černé pásky přes oči.

Rodiče Tajemnému odpustili a společnice Tajemného mu sejmula pásku. Konečně prohlédl! Pokynula mu, aby on dovolil prohlédnout svým rodičům. I oni konečně uviděli světlo i svého syna, kterému odpustili. Tajemný se divil, kde se vzala ona kletba a tu společnice, která mu po boku sedávala, řekla, že to byla ona, kdo kletbu po jeho činu přivolala. Pravila, že svou úlohu v tomto vévodství již splnila a vydá se proto krajinou dál... Všichni vyslechli radu od Tajemného, jak se mají

chovat ke svým rodičům a rozloučili se s ním i s jeho rodiči.

Po obědě jsme nasedli do vlaku a vydali se z vévodství domů. Tahle výprava byla výjimečně bohatá na emoce. Líbilo se mi ve vévodství Dolgunburském a nebyl jsem sám!

*Světlo vašim
krokům!
Michal*

KOKOSOVÉ PÍSNIČKY

Tak toto jsou obě písničky z výpravy, o níž jste četli v Okénku do kroniky:

Valčíček pro babičku

autor: Tuláci

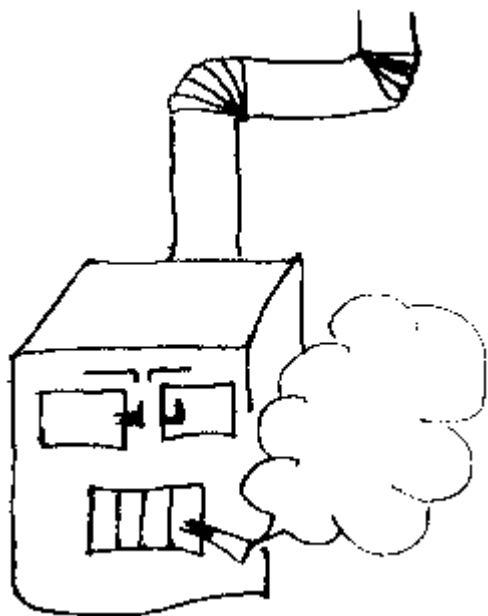
Upravený "Valčíček"

Ref.: Tuhle písničku chceme Ti babi dát,
ať Ti každý den připomíná,
toho, kdo je Tvůj, čí ty jsi a kdo má
rád,
ať Ti každý den připomíná.

Kamna jako máš hledám už spoustu let,
takový trochu voňavý dým,
dej mi ruku, pojd', půjdeme šlapat náš svět,
třeba kominík poví, co s tím.

Ref.: - " -

Fakt mi nevadí, že o pár pátků víc máš,
také my budem jednou věkem dál,
ale co v srdci nosíš a co ukrýváš,

to je pouto, co vede nás dál.

Ref.: - " -

Mrzutý král

autor: Michal Viřouš

melodie u ref. a některá slova ref. nejsou původní

Mezihra: C,G,Ami,Emi,F,C,F,G,C

C G Ami Emi
Krajina panství, vesniček, hradů,
F C G C
kolik jen sáhů má do hranic?
C G Ami Emi
Projdeš tam lehce, než brána se zavře,
F B E Ami
zpátky je cesty ještě víc.

Mezihra: C,G,Ami,Emi,F,C,F,G,C

Klíčem je úsměv, který je třeba
na rtech všem smutným vykouzlit,
klíč ale nenajdeš na prvním kroku,
nevede k němu každá nit.

Mezihra: - " -

E7 Ami G C
Ref.: Nechce se zpívat, když srdce puká
G C G E
a pohled na Tebe pálí.
Ami Em Ami Emi
Jak mám notovat svojí písničku?
Ami Emi H7 Emi
Nebud' už mrzutý, králi!

Mezihra: - " -

Ať zpívá slavík v korunách stromů,
nebo mi loutna v rukou zní,
ať cestou do světa nebo jen domů,
úsměv Ti na rtech vykouzlí.

Mezihra: - " -

Zdá se, že robota zabírá času,
že Ti na úsměv nezbývá,
vytrvej ty, kdo chceš rozesmát krále,
pod rouškou tmy radost ukrývá.

Mezihra: - " -

Ref.: - " -

Mezihra: - " -

ABECEDA z Keblova podruží

První Keblovská abeceda spatřila světlo světa v roce 1994, kdy jsme zažívali vikingské příběhy. To je 3 roky a i když je to jen ptákovina, která se nedá srovnat se skutečnou písní, jest docela oblíbená. Každým rokem na táboře vznikaly pokusy vymyslet novou verzi, ale většinou to došlo k bodu, kdy jsme uznali, že jednou to stačilo a dost a hlavně nikdy nás nenapadlo nic originálnějšího. Až opět letos a ne na táboře, ale po táboře. Sedím večer doma a sepisuji kroniku za letošní tábor v době kdy má člověk šanci si ještě něco pamatovat. Nad hlavou mi z beden zní rádio, ze stěny se na mne usmívá plakát Mr. Jacka Danielse i s jeho produktem a hlavou se honí různé myšlenky. Zde můžete posoudit jak to dopadlo.

A je Atreid na záchodě, oddává se nové módě
 B je brambor k obědu, loupeme ho za běhu
 C jsou cíle, které letos, minuly jsme o dvě míle
 Č je čelo, které bolí, když ho tlučeš tlustou holí
 D je dřevo ve dřevníku, Filip hledá ve tmě dýku
 Ď je ďábel ve vás sedí, dere se však do popředí
 E je Eru jedna z planet nefunguje na ní magnet
 F jsou fotky, je jich mnoho, polepíme s nima molo
 G jsou gesta z velké vody, vyluštit je to chce vlohy
 H jsou hrnky v savu myté, našťěstí však nerozbité
 CH jsou chvíle na poradě, usíná se na ní hravě
 I je Iva stále čilá, na všechny je stále milá
 J je jímka v zemi leží, plní se a vlasy ježí
 K je Karlín co tu bydlel, být tu stále tak bych střílel
 L je lano mezi stromy, houpeme se jako zvony
 M je motor od autíčka, po koupeli zavřel víčka
 N jsou nohy co nás nesly po La Manche s náma klesly
 O je otec, velký Fremén, není ghola a je jen jeden
 P je práce je jí hodně, raděj hledám šišky po dně
 Q je quanto na prádlo, vypere vám i sádlo
 R je rybář na tribuně, kouká se fotí činně
 Ř jsou řídké spací pytle, ve kterých je zima rychle
 S je Slunce co nám letos psalo krásný dlouhý epos
 Š je škopek na nádobí, ruce se mi jarem zdobí
 T jsou trámy od baráku, prohnutý jak eska z drátu
 U je uzel na stožáru, chytil vlajku v ranním žáru
 V je vodník na molu odpuzuje Nikolu
 W jsou wjecy do vracendy, jsou-li tvoje máš to marný
 X je křížek ze dvou čárek, řekl by vám i Neználek
 Y to neznám, slova došla, venku skoro noc už přešla
 Z je opět závěr písně, lehněte a pte písně
 P.S. Ž je žalud na dubu, padá snadno na hubu

No, sudťe sami. Jak se říká dvakrát nevstoupíš do stejné řeky, což zde platí dvojnásob. Jinak na táboře vzniklo mnohem více různých parodií, ale znáte to sami. Okamžitý nápad, který začnete chrlit na papír brzo zanikne a pozdější domýšlení, to už není ono. Doufám, že toto je poslední verze abecedy, která ze mě vypadla, ale jak známo : „Nikdy, neříkej nikdy.“

Beruš

V žitě

ha, ha, ha, spíš v trávě

Nazdarek!

Že je nazdarek hezkej pozdrav, že jo? Mně se právě strašně líbí. Je takovej jahodovej. Takže nazdarek.

Tentokrát vám chci psát o plesu. Začalo to vlastně už ve čtvrtek dopoledne, kdy jsme se místo chemie dostali přes besedu o alkoholové závislosti až ke kýženému plesu. Chvilí jsme jen tak debatili, ale v prostřed výměny názorů vtrhl do třídy PhDr. Honický, toho času zástupce ředitele, a s vážnou tváří prohlásil, že se zapovídá požívání alkoholu na plese i přilehlé diskotéce, což nás pobavilo. Ples měl začít v osm. Na tuto hodinu jsem si proto dala spicha s kamarádkou XY na střeše. Hned, co se mi omluvila za čtvrthodinové zpoždění a odmrazila mi letlampou nohy, abych se mohla alespoň hýbat, se mě zeptala, zda nechci vypít tonika, který vleče k přípravě betonu. Nehodlala jsem risknout přimrznutí promodralých rtů k hrdlu láhve a tak jsem raději striktně odmítla.

Na ples jsme dorazili se značným zpožděním, neboť jsme co chvíli přimrzali k chodníkům a zábradlí. Ostatní chodci se tím dobře bavili, ač jeden důchodce za sebou táhl dokonce železnou traverzu, kterou nemohl odmrznout od levého ucha a na soucitné pohledy dvou silničářů reagoval vzteklým štěkáním.

Při vstupu do potměšitého sálu jsme zjistili, že o nic nepřicházíme. Atmosféra nápadně připomínala něco mezi „Začátkem školního roku“ a „Bednou rajčat“. Ne, nemýlíte se. Ředitelka měla projev. No, ředitelka je sice nová (Kvasnici nahradila Entlerka, jr.), ovšem projev úplně stejný. K její cti nutno dodat, že zvonění na keramický zvoneček si odpustila. Poté následovalo vystoupení dvou maturitních tříd. Já si je hrozně pletu, ale jedna třída nás pobavila veselou písní o přírodě a druhá povedenou imitací Hložkova šlágru „Holky z naší školky“ (ha, ha, ha), načež se chvíli tancovalo (ha, ha, ha). Přibližně v té době bylo již

několik lidí namazanejších. Atmosféra úžasná. Během programu probíhala tombola v osobitém podání ekogymnázia. Nejhodnotnější cena našeho stolu byl kanárský ubrus, který vyhrála žákyně K.V. Hurá! Následovala dražba superdortu v podobě vysvědčení se samými jedničkami (pche, zbožné přání - profesori si patrně kompenzovali nesplněné sny a naděje). Vyvolávací cenu si nepamatuju. Stejně byste mi nevěřili. Když se suma vyšplhala na deset tisíc, pan profesor Stárek (tzv. Star Trek), který tu věc uváděl, neunesl napětí v sále a udeřil paličkou do dřevěné destičky takovou silou, že se rozpadla na dva kusy, totéž se opakovalo i na 12-ti tisících a konečnou sumu - něco kolem 13-ti tisíc již odklepl na ubohé tříse. Málem bych zapomněla - v půl jedenácté měly konečně vystoupit žákyně primy a sekundy. To byl jediný světlý okamžik plesu, proto o tom ani nebudu psát.

Co se dělo na tak řečené „diskotéce“, to teda fakt nevím, protože přes hustou clonu kouře (nejen cigaretového) nebylo nic vidět. Nezůstala jsem až do konce, protože překračovat opilce na schodech do předsálí jsem považovala na životu nebezpečné, zvláště když se mě někdo pokusil znásilnit. Jinak to bylo vážně super, už se těším na příští rok. To mě tam totiž nikdo nedostane a já se konečně pořádně vyspím. Cha, chá a nazdarek!

Wendynka

Lež jako věž

Vězte, že tímto nadpisem, ani slovy, které budou následovat, nechci nikomu sahat do svědomí, není to článek, který reaguje na nějakou konkrétní událost u Tuláků. Prostě jsem listoval staršími časopisy, které se sešly na hromádce, již jsem se chystal odnést společně s nůžkami a lepidlem na oddílovou schůzku, kterou vedl Myšák, a řekl jsem si, že by bylo škoda, kdyby zrovna tento článek skončil rozstříhán.

V Semtamníku je k zamyšlení a není určený jen pro mladé Tuláky, ale také pro jejich rodiče. Je převzatý z časopisu Vlasta č. 37 a vyšel 11. září 1997.

Před časem za mnou přišel jeden mladý tatínek a začal mi povídat:

„Můj jedenáctiletý syn Lukáš je hrozný lhář. Lhal mi, že nedostal pětku z diktátu, lhal, že mu někdo ukradl propisovačku a přitom ji ve skutečnosti prodal, lhal, že mu ujel autobus, ale díval se na video u kamaráda. Pořád mi lže. Trestám ho, dokonce mu i nařežu a stejně mi lže. Proč? Já nelžu, žena nelže, tak proč on lže?“

Jen dovyprávěl o svém prolhaném Lukášovi, okamžitě jsem se ho zeptal: „A proč mi lžete vy?“ Ve svém sdělení mi lhal minimálně dvakrát. Ani o tom nevěděl. Především mi lhal (nebo se mýlil?), když mi tvrdil, že Lukáš POŘÁD lže. To snad není ani možné! Troufám si tvrdit, že většina jeho informací rodičům je zcela pravdivá, a přitom chlapce ještě neznám. Když zalže jen jednou za den, stejně je většinou pravdomluvný. A podruhé mi tatínek lhal, když tvrdil, že on ani jeho manželka nelžou. Vím a každý psycholog mi povrdí, že **všichni někdy ve svém životě lžeme, lhali jsme a budeme lhát**. Není třeba zdůvodňovat proč, je to prostě fakt a **kdo tvrdí, že nikdy nelhal, je pokrytec a LŽE**.

Přesto musí vychovatel, rodič vést dítě k pravdomluvnosti jako k ideálu, i když tuší, že nejvyššího cíle třeba ani nedosáhne. Taková je už výchova.

LUKÁŠOVA OBRANNÁ LEŽ

Pozval jsem si Lukáše na návštěvu a nechal si vyprávět o jeho lžích. Musím říct, že to byl mistr ve svém „oboru“, tatínek zdaleka ne na všechny lži přišel. „*Tak proč tátovi lžeš?*“ Odpověď byla neuvěřitelně jednoduchá, logická a pravdivá: „Když mu řeknu pravdu, tak mi nařeže. Když budu lhát, třeba na to nepřijde a nenařeže mi. No a když přijde na to, že lžu, tak mi nařeže stejně.“ Je tedy jasné, **že lež je pro něj užitečnější a výhodnější. Tento druh lži můžeme označit jako lež obrannou**. Chrání dítě před trestem nebo před jiným poškozením. Sem ovšem patří i lež, kterou mi popsal jeden hradecký kriminalista. V Hradci Králové řádl bytový zloděj, který se specializoval na krádeže krátce po obědě. To jsou již prvňáci doma ze školy, ale rodiče jsou ještě v práci. Zazvonil u dveří: „*Ahoj, já jsem kontrolor plynu. Jsou rodiče doma?*“ Pravdomluvné dítě řeklo, že ne a kontrolor klidně vstoupil do bytu, „zkontroloval plyn“ a přitom ukradl, co mohl. Kriminalista poučil svou dceru, že **neznámému může i lhát, když se cítí ohrožena**. „Kontrolor“ skutečně během měsíce zazvonil u bytu kriminalisty a malá Jana mu zalhala, že táta šel pro pivo a hned bude doma. Zloděj kvapem odešel. Později, když ho chytili, ho Jana bezpečně poznala.

Obrannou lež neodstraníme jen trestáním, spíše naopak, příště bude dítě lhát ještě rafinovaněji, připraví si alibi a lež bude pracovat k dokonalosti, jako to dělá náš Lukáš. Rodiče a lidé, kterým má dítě důvěřovat, nesmí příště trestat nepříjemnou pravdomluvnost. („*Dostal jsem pětku z matiky.*“). Mají dát najevo smutek, roztrpčení, ale současně mají dítě pochválit za to, že je pravdomluvné. Pakliže chtějí dítě potrestat, trestají onu nepříjemnou pravdu („*Rozbil jsem okno.*“) mírněji než příjemnou lež. **Pravdomluvnost se musí vyplácet**. To má dítě vědět. Trest vlastně řeší dětský problém a dítě osvobozuje od špatného svědomí. Naopak v případě „našeho“ zloděje dítěti hrozilo, že se pravdomluvnost nevyplatí - pak měla Jana právo lhát!

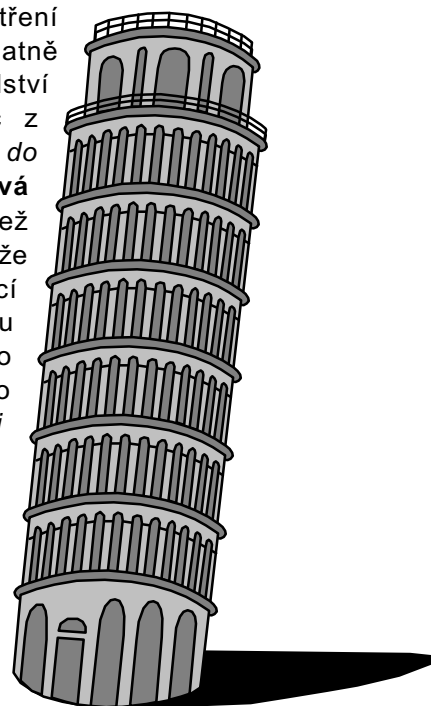
LEŽ BÁJIVÁ

Malé děti, zvláště předškolní, někdy lžou a my dospělí nechápeme důvody. Nic jim nehrozí a ony přesto lžou. Vymýšlí si různé historky, které mohou rodičům připravit krušné i veselé chvíle. Jsou to jakési pohádky, které si děti vytvářejí sami. Jindy chtějí udělat dojem a být důležité. Často i svým „lžím“ věří. Nedokáží rozeznat hranice mezi fantazií a skutečností. *Asi před dvaceti roky děti v našem domě zburcovaly všechny lidi zvoněním na zvonky, „...na střeše paneláku přistál parašutista.“ Sešlo se nás tam asi třicet a nejvíce byly překvapeny děti, že tam žádný parašutista nebyl.*

Obvykle po nástupu do školy přestanou děti tyhle bájivé lži používat, protože jsou **neužitečné**. Vyjímečně se může stát, že vaše dítě „fantazíruje“ více než ostatní děti. Pak je vhodné poradit se s dětským psychologem. **Bájevou lež netrestáme, ale samozřejmě ani nechválíme.**

LEŽ ZLÁ

Před několika roky jsem měl na psychologickém vyšetření třináctiletou dívku, která obvinila svého trenéra basketbalu, že ji v šatně osahává. Trenéra tehdy odvolali, mnoho nechybělo a jeho manželství málem skončilo rozvodem. Naštěstí se včas ukázalo, že nic z výpovědi dívky nebyla pravda. A její důvod: „Nepostavil mě do základní sestavy, chtěla jsem se mu pomstít.“ **Lež zlá bývá promyšlená. Lhář poškozuj záměrně někoho jiného.** Tato lež přináší dítěti určitý pocit uspokojení nebo dokonce i užitek. Tak může začínat i vážná charakterová porucha. V takovém případě je žádoucí poradit se s dětským psychologem nebo jiným specialistou (etopedem). Obecně platí, že musíme dlouho rozprávět s dítětem o chybě, kterou udělalo. Je zřejmé, že hodnoty, které se dítě naučilo přijímat, jsou spíše sobecké („Já chci být první na hřišti a trenér mi to nepřeje. Musela jsem ho potrestat.“). **Zlá lež se obvykle mísí i se závistí, žárlivostí a s neschopností sebekritiky.** Nemá smysl dítě trestat za zlou lež, aniž by pochopilo, že dělá chybu. Hovory s prolhaným dítětem vždy vedte bez emocí. Klidně a velmi přátelsky dávejte najevo pochopení jeho pocitů, ale odsudte lživé chování. **Trest je v tomto případě nutný, ale to musí dítě také pochopit.**

Je správné si také uvědomit, že někdy ani kvalitní rodiče a dobrý psycholog nejsou všemocní. Vaše dítě „vychovávat“ i jeho kamarádi, dokonce i televize. Romantické výchovné nadšení učitelů, rodičů i psychologů dostává občas pěkně „na frak“, když dítě vidí, jak v dnešní době lež mnohdy slaví úspěch. **A dítě je dobrým pozorovatelem!**

Bohužel jiný prostředek než výchovu rodiče pro formování svých dětí nemají. Základním výchovným principem je pochopení dítěte, tedy motivu a vnitřního pocitu, který dítě prožívá. I ta malá basketbalistka potřebovala od dospělých pochopení jejího vnitřního neštěstí („Nikdy nebudu v základní sestavě, nikdy nebudu nejlepší, jsem horší než druzí? Všichni jsou proti mně!“), aby se mohla „vyléčit“ ze zlé lhavosti. **Aby dítě mohlo stoupat k čestnosti, pravdomluvnosti a řadě dalších charakterových vlastností, musíme my dospělí jít k němu dolů a za ruku ho vést nahoru.** Samozřejmě - často se budeme vracet a zkoušet to znovu a znovu. Budeme dělat něco, co by samotný trest nikdy nedokázal.

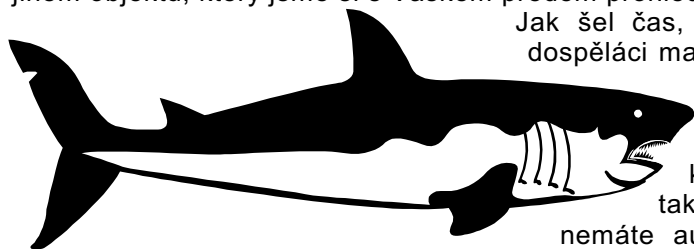
Doc. PhDr. Vladimír Täubner, CSc., psychdog

Zavřete oči, odcháším

Jsem jenom člověk. Mám nějaké emoce, umím se radovat a umím se taky rozčilovat. Mám vlastnost, pro kterou mi někteří říkají „seš měkej“. Ale stejně jako dokážu ustoupit v docela zásadních věcech, dovedu stejně i neposunout se ani o píd' v maličkostech. Posuďte sami, nejste už většinou neopeřená mláďata a víte, že život není jen hra s autíčky a panenkami.

Již loňské jarňáky byly v některých okamžicích prubířským kamenem mé trpělivosti. Asi si lépe než já se svou dřavou pamětí (i na nepříjemné chvílky) vzpomenete na drobnůstky, u kterých jsem dal najevo, že tohle je mi proti srsti. Nešlo přitom o zlobení dětí. Poslední kapkou byl nástup ke konci jarňáků na terase před Klučankou, kde jsem byl co by radící bytost rázně umlčen. V ten okamžik jsem si uvědomil několik věcí. Především, že si to nechám líbit, nebudu se hádat před celým nastoupeným táborem a počkám, až se terasa vylidní. Dále že mě tak umlčel člověk, kterého mám jinak rád, který má dlouholeté zkušenosti s konáním takovýchto akcí a na skupině byl dávno přede mnou, i když v jiných rolích, a spousta dobrých věcí by nebyla nebyt právě jeho. Pak také, že už nikdo z dospěláků, kteří se pohybují na předních místech současných oddílů, nejsou náctiletí, ale že jednou z koncovek jejich let je již -cet. A pak mne přepadl pocit, že tohle je čas, kdy můžu pouštět jednotlivá vesla z rukou a předávat je těm, kteří na to mají. Odjížděl jsem s tím, že napřesrok si takovýto tábor odhlavasuje někdo jiný. Mým ideálem bylo, aby to byl člověk, který se od začátku bude podílet na organizaci. To znamená, že zajistí veškeré papírování - dá vědět oddílům, připraví materiály, přihlášky, atp., barák - čili ubytování, vaření, hru a program a porady, rozpočet a mnoho dalších zásadních drobností, o nichž se mnohým ani nezdálo. To neznamená, že takovýto člověk musí vše oddílit sám, ale že rozdává úkoly těm ostatním. Chápal jsem tlak „mých“ dospěláků, ať si to taky jednou zkusí karlíňští a určitý čas jsem „hučel“ do Vaška, aby to byl on. Nepochodil jsem, ačkoliv Vašek organizuje v létě tábory větší a delší než je ten jarní, bránil se hlavasování tohoto necelého týdne jak čert kříže. Opět jsem zůstal jako ten, který když nedá dohromady Karlín a Malešice, tak tyto společně nepojedou! Copak se opravdu nenajde nikdo, kdo je nejen schopen, ale hlavně ochoten místo mne zorganizovat tábor tak zvaně skupinový?

Svým čekáním (na co?) jsem propásl vhodnou příležitost ukořistit pro nás opět Klučanku v Dědově. A aniž bych tentokrát měl v rukou osud táborové hry a věděl, kdo nakonec z dospělých pojede (jako bych to věděl jindy včas - na podzim - ha, ha!) Risknul jsem to a podepsal smlouvu v jiném objektu, který jsme si s Vaškem předem prohlédli.

Jak šel čas, bylo jasné, že hru dávají dohromady (opět) dospěláci malešičtí a tak jsme zase jarňáky přizpůsobili své celoroční hře. Z rámcákem tentokrát přišel Honza a to dost dobrým. Ale od chvíle, kdy jsem ho přečetl, zakusil jsem pocity ostatních, když jsem to já, kdo s rámcákem přichází. V takové situaci víte, co se asi tak má stát, ale nemáte autorovu představu a v některých okamžicích

zkrátka netušíte, „vocode“...

S tím jsem se smířil lehce, ne tak ovšem s hlavasováním. Po první poradě k jarňákům navíc bylo jasné, že forma tábora není taková, jaká mi vyhovuje nejvíc: adresná odpovědnost. Všichni víte, že každá hra je rozdělená do etap. Ať už je to jen podle času - dopoledne, odpoledne, večer, nebo dle rámcáku do Run, Bran, atp. Je u nás léta zvykem, že vždy někdo má tu kterou etapu na starost. Tentokrát však většina byla pro Honzův návrh, aby nikdo neměl konkrétně nějakou etapu, ale abychom se na všech podíleli všichni, že teprve například večer před další etapou se na poradě dohodneme na jejím definitivním provedení a bude to. Teď tu nechci polemizovat nad oběma způsoby řízení táborové hry. Těch pro a proti na obou stranách bych mohl uvést mraky. Jen mi tento způsob odpovědnosti všech za všechno připomíná léta předrevoluční a ve svém důsledku může vést k pocitu totální negace, že totiž přinejhorším nikdo nemá odpovědnost za nic...

Těžko se velí něčemu, co je vám cizí. A Honza si vzal čas na rozmyšlenou a pak mi řekl, že tedy hlavasování bere! Fandím mu a doufám, že všichni ti, co pro společnou odpovědnost obrazně zvedli pravici, také budou vždy v obraze a připraveni konat vše, co je třeba pro zdar celé hry.

Toto slovo vyjde ještě před táborem, takže každý, kdo je čte, nechť se zamyslí - ti dospělí nad formou tábora a vy, pro které se my dospěláci trápíme na poradách, vy přemýšlejte o tom, jak jednat, aby nám všem bylo na táboře dobře. Vždycky je něco poprvé. Tentokrát pro Honzu a jeho vůdcovství.

Ale co příští rok?

Zrovna v minulém Semtamníku jsem v náčelnickém slově napsal: *Už nechci vzdychat, to mi věřte. Okusil jsem sám v různých hlavních rolích, jak nelehký mají někdy bytosti život.*

Kdo chystá něco pro druhé, nesmí čekat, že ti druzí vždycky přijdou a budou ho za to chválit. Věci pro radost se nedají dělat za něco. To jen jako zázračný záblesk někdy z míst, o kterých jste málem ani netušili, přijde ten příjemný okamžik, o němž se sem tam můžete dočíst ve střípcích. Jsou to slova nehledaná, nebo jen úsměv, nebo i ta lepenka kolem rohlíku z Klučanky: *Přijďte zas, čau, Klučanka!* No, a my letos nepřijedeme. A kdo ví, zda napřesrok bude takováto akce v takovémto známém provedení. Protože jsem se po letech hlavasování jarňáků rozhodl jaro 1999 vynechat. Ať někdo jiný skloubí dohromady dva největší oddíly na skupině, aby mělo smysl pořádat tuhle společnou věc. Nechť někdo z dospělých včas zajistí pro všechny všechno, co je třeba. Nebude kam a s kým jet, když nikdo neudělá nic. Každému takovému obětavci jsem ochoten ukázat všechny kroky, které podnikám pro zajištění. Je jich docela dost. A není to jen vyjet avíí do „Domu hrůzy“ na trošku delší víkend.

Proč jsem se tak rozhodl, naznačuji trochu snad v každé větě. Ono omrzí i obhajování některých věcí stejných rok co rok. To pak přijde chvíle, kdy už nemáte náladu opět vysvětlovat a řeknete jen jasné NE. Jako na druhé poradě, kde musíte znovu odpovídat, proč už zase jedeme po snídani zpátky, proč tam ještě nejsme přes oběd do odpoledne, proč, když jsme už o tom loni mluvili a vy zase trpělivě vysvětlujete všechny důvody, co vás k tomu vedou do okamžiku, kdy opět padne jinak položená otázka na to samé téma. Ustoupil jsme ve formě řízení tábora, předal jsem velitelské žezlo. Myslím, že to je hodně. Proč se (opět) přit o takovou maličkost a ptákovinu? Vracíme se podle plánu, podle toho, jak je ujednáno od počátku ve smlouvě a nemám důvod to měnit, případně připlácet za oběd navíc. Tak jsem měkoň, nebo ne?

Tenhle můj ústup, tohle mé NE, to není stoprocentní NE. To NE platí pro hlavasování skupinových jarňáků příštího roku. Jinak na jarňáky pojedu, ať už budou do Klučanky, kde se o nás malešičáky i karlíňáky stará milý personál, nebo do nějaké chajdy, kde si budeme vařit sami a po karlínských nebude ani vidu ani slechu (ale to by mi bylo líto. Vám ne? Upozornění těm, kterým to líto není: pro svou osobní nechuť k „opačnému“ oddílu nebo k některým osobám v něm nebraňte ostatním žádnou za čas - přesněji tak třikrát do roka - setkat se na společné akci!). Tak otevřete oči dokořán. Žádné zavírání! Uvidíme, koho a k čemu tenhle článkuček vybídne.

Světlo vašim krokům !
Váš (pro všechny) Michal

Otevřete oči, jsem někdo jiný

Co člověk to jiný názor, co člověk to jiný pohled na danou situaci. Když mi Solárka řekla na schůzce: „Seš přece hlavas jarňáků, tak pojedeme kdy řekneš“, trochu ve mně hrklo a řekl jsem si tak pozor Jendo. Říkám na rovinu **nejsem hlavas** v pravém slova smyslu, protože všechno opět zajišťoval Michal (budovu, smlouvu, materiály, rozpočet). Cítím to trochu jinak než Michal nepředstavuji si, že hlavas musí nutně vést nástupy, že on je někde jinde než ostatní. I když slovo hlavas, již samo o sobě předurčuje nositele k něčemu vyššímu, tak je to jediné více práce a více odpovědnosti. Vlivem toho, že jsem přišel k hotovému bych se spíš nazval **tím co bude držet táborovou hru v jistých mezích**.

JAK DÁLE

Tolik slovo do úvodu a nyní bych rád reagoval na jisté pasáže náčelníkova slova. Předně vůbec se Michalovi nedivím, že po posledním jarním táboře neměl náladu dělat to letošní rok. Rok je, ale dlouhá doba a já jsem člověk, který se pomalu rozhoduje a nerad vstupuje do neprozkoumaného terénu, proto bych sám Michalovi nenavrhl to co udělal on a já na to posléze kývnul. Tudíž byl to opět Michal, který dal tuto nelehkou akci dohromady a věřím tomu, že příští rok tomu **bude jinak**.

KARLÍN VERSUS MALEŠICE

Nemohu se nevyjádřit a tomu tlaku nás z Malešic na Karlín, aby zajistil jarní tábor. Osobně mě mrzí, že Vašek se od těchto společných akcí z hlediska organizace distancuje. Každý víme, jak mamutí tábory (oproti nám) organizuje Vašek v létě v Keblově, tak proč nechce kočírovat jarňáky? Je paradoxní, že na tyto akce jezdí více dospělých z Karlína (nebo alespoň polovina) a přesto se vždy raději přizpůsobili našemu programu, který navíc letos navazuje na naší celoroční hru.

SYSTEM

Nezavrhují systém adresné zodpovědnosti, ale po loňském jarním táboře jsem získal dojem, že by to mohlo jít jinak a lépe. To, že jsem prosadil systém kolektivní, pramení z toho, že sám znám jak se zachovám když dostanu jednu etapu. Jako 95% ostatních si ji připravím, ale ostatním ji přiblížím až večer před samotnou hrou. Nebudu zde vyprávět o tom, jak se teprve poté zvedne vlna názorů na to jak by to šlo jinak a všichni si stojí tvrdě za svým. To lze samozřejmě řešit a to tím, že někdo (hlavas) praskne do stolu, řekne dost bude to takhle. Ovšem s tímto přístupem já tábory dělat nechci a aby mezi dospělými běhalo celou akci 220V, to nečiní dobrotu. Proto jsem navrhl jiné řešení a většina lidí řekla ano. Vám co jste zvedli ruku věřím v tom, že to hned po příjezdu nebudete chtít za každou cenu změnit. Pevně doufám že nedojde k absolutnímu neúspěchu tohoto systému, protože jinak už nemá cenu hledat chybu v systému ale začít hledat chybu v lidech.

K TOMU CO ŘEKLA SOLÁRKA

Úkol hlavase není prasknout do stolu a umlčet názory ostatních. On by měl být ta postava, která stojí ve středu a snaží se korigovat chod tábora v případě jeho vybočení. V našem pojetí, kdy se všichni známe by dle mě rozhodně neměl být někým kdo bude postaven výše. Toto postavení hlavase je určeno na tábory, kde se dospělí neznají, ale to je něco jiného.

DŮM „HRŮZY“

Nevidím důvod proč by se na Jedlové nemohly konat jarňáky pro oba oddíly. Tím že se uvažovalo o pobytu na Jedlové tím se nevylučuje pobyt stejného počtu (kolem 60) lidí. Věřím, že Michal to s tím delším víkendem nemyslel vážně, protože snad nikdo nejsme tak naivní a víme (alespoň zčásti) co se za přípravou takovéto akce skrývá. Jedním z argumentů bylo také nevyhovující prostředí v baráku na Jedlové. To je ovšem problém pohodlnosti. Chceme jezdit do slušných objektů kde dostaneme jídlo pod nos? Je to příjemné a můžeme se plně věnovat hře ale stojí to větší peníze (a šetřit tím, že týden zkracujeme na 6 plných dnů to není řešení). Nebo se raději uskromníme ve svých nárocích a za menší peníz vyjedeme do horší kvality? To je otázka do prance, kterou tady nechci rozpoutat.

MICHALOVI ...

Michale díky, za vše co si pro všechny jarňáky udělal a jistě ještě uděláš. Máš právo na to, aby si odešel z postu toho, který všechno zařídí a pak ze všech stran slyší co by mohlo být jinak. Dnes stojím na začátku a tvrdím něco jiného než ty si celé roky děláš (ať se to týká systému, termínu odjezdů a příjezdů či celkového pojetí slova hlavas). Uvidíme kde budu stát příští rok, ale věřím že stále na nohou a na ten příští rok to беру na sebe.

....A CO?

Věřím, že na tento článek by chtělo reagovat mnohem více lidí a uznávám svoji výhodu toho posledního kdo ovlivňuje obsah Sämtamníků. Nic vám ovšem nebrání napsat něco do dalšího čísla. Nakonec chci říci možná trochu ostrou věc, ale **nikdo není nenahraditelný** a jarňáky nevisí jen na hlavasovi ať je to (Michal, Honza, Kuba, Jirka, Petr, Tomáš nebo kdokoliv jiný), ale stojí na partě lidí, která si **musí mezi sebou na 100% věřit**. V tom je základ úspěchu.

*Světlo vašim krokům !
Beruna (Honza)*

Závěrečná zpráva

Nazdárek Tuláci,

tak jsem zase měla schůzku a zase musím sepsat výsledky. Slibuji si už asi posté, že příště už to neudělám, ale jako byste mě neznali, když mě něco popadne, tak mě to jen tak nepustí.

Posledně jsem se stala pracovníkem americké firmy provádějící průzkum veřejného mínění a ptala jsem se na můj vkus až dost zvědavě. Ale pevně věřím, že Vám to něco přineslo. Tak tady to máte černé na bílém a přeberte si to, jak chcete.

1) Co Vám vadí nejvíc a nejmín:

- přítel zapomněl Vaše ploutve v hotelu, kde byl na dovolené
- přítel polil Vaše nové bílé sako kávou
- přítel slíbil, že donese na párty věku, ale zapomněl na to
- jsou 3⁰⁰ ráno a zvoní telefon. Zvednete to, ale je to omyl.

NEJMÍN:

- ✓ ploutve: stejně nepoužívám.
- ✓ noční telefon, protože bych ihned po něm usnula a ráno bych o tom ani nevěděla.
- ✓ telefon ve tři ráno. S ohledem na to, že pouze odtrhnu oči od monitoru a zvednu telefon, tak to zas takový problém není. No, jediné, co by mohlo vadit těm, co spí, že začne štěkat pes a nebo to neuslyším, protože mám na hlavě sluchátka. Nebo se nedovolá, protože je obsazeno kvůli modemu.
- ✓ zvoní telefon- sice je to blbý, ale když se mi podaří usnout, tak mi to možná bude připadat jako hodně blbej sen.
- ✓ telefon, protože jsem po tom jistě usla. Tak to mě nenaštvě.
- ✓ věka: budeme jíst samotnou oblohu. Mřam.
- ✓ telefon: protože to způsobí nejmín problémů (zkrátka znova usnu) a je to vyřešeno.
- ✓ věka: dá se jít do samošky a koupit jí.
- ✓ věka: vobložený chlebičky nestojej za to. nemám je ráda.
- ✓ sako: protože sako vyperu v Mohéru
- ✓ telefon: protože se to stává často a protože hned usnu

NEJVÍC:

- ✓ sako bylo od Versaceho
- ✓ vylité kafe na sako. celou cestu bych přemýšlela o tom, jak vypadám; že mi pokazí celou mou radost z nového saka
- ✓ nepřinesl věku pakouš. Čert vem tu ostudu, že máme všechno skvěle zajištěné a on si dovolí nepřinést věku. Hlavní problém není ta ostuda, ale ten fakt, že budeme do rána pařit o hladu. Naštěstí existují večerky a příslušné zboží zde s příslušnou přírazkou.
- ✓ ty chlebičky, protože to by byl hromadný trapas, i když ploutví taky škoda
- ✓ ploutve. Jiný už nemám a na těch ploutvích mi záleželo.
- ✓ ploutve: měla jsem jet na dovolenou a vzít si je sebou.
- ✓ věka. Protože tady na vece závisí víc lidí, než jen já. I to se vyřeší, ale potíže budou způsobeny nejen mně.
- ✓ ploutve- je to škoda, protože se s nimi nebudu moct potápět.
- ✓ telefon. Naštvalo by mě to, protože ráda spím a nemám ráda telefony.
- ✓ ploutve: protože stály 5 250,-
- ✓ sako: protože když jdu potom hned od práce, tak je to trapné a protože sako je velmi drahá a čištění stojí také peníze.

2) Jaké jste stvořili zvíře:

- ✓ domýšlivá a dobrotivá černá blecha Láďa s jednou nohou,
- ✓ cákající zelený delfín Tomáš s deseti nohama,
- ✓ modrý pes Drobeček s milionem noh, který poslouchá a nemá rád piškoty,
- ✓ modrý pes Kytty se sedmnácti nohama, který kouše plyšáky a mazlí se,
- ✓ třináctinohý pes Zak v barvě chromu, který dělá jen to, co je správný a nenechá se chytit
- ✓ třináctinohý tmavěmodrý pes Pepík, který kouše, ale je chytrý,
- ✓ sedminohý zelený ledňáček jménem Or, který se umí vcítit,
- ✓ modrý krokodýl Stáník se sedmi nohama, který je furt v pohodě, ale nekamarádí se jen tak s každým
- ✓ třináctinohý modrý pes jménem Azor, který majiteli neustále olizuje boty, takže je má stále čisté, ale kadí, kde se dá,
- ✓ modrá želva se třinácti nohama, jmenuje se Mozek, je blbá, ale úspěšná,
- ✓ Emil, co je modrým psem s dva a dvaceti nohama a umí létat ušima, ale neumí štěkat
- ✓ modrá želva Robertek, mající 25 noh, dobře vypadající, ale zametající ulice, protože vypadá jako smeták
- ✓ sedminohý šedý orel Tučňák je docela trpělivej, ale hrozně nespolehlivej a žere malý děti, jo a neumí uklízet,
- ✓ věrné a plaché, zelené a sedminohé tulení mládě Bertík
- ✓ Franta je třináctinohý červený pavouk, který straší Konopa a leze lidem na záchodě

3) Chcete nebo nechcete žít v Čechách?

- ✓ chci žít v Čechách, protože jsou tu místa i osoby mně blízké. Česká povaha i zvyklosti jsou mi také blízké.
- ✓ rozhodně chci, protože když mě tu zplodili, tak tu zůstanu, je tu docela hezky, Internet už taky funguje a moře máme na videu, blbců je tu stejně jako jinde a zlatý český ručičky jsou jen jedny.
- ✓ jo, tak určitě bych zůstala v Čechách, myslím, že to tady není tak zlý a taky když už jsem se tady narodila, tak si tady zůstanu.
- ✓ jo tady, už vím, jaký to je i jinde, ale nechtěl bych tam být (v cizině) celej život, protože tu mám přátele i rodinu.
- ✓ zatím nevím, jaký je to jinde, ale jinde bych nechtěla bydlet, protože se v cizině dělá všechno jinak, než jak jsem na to tady zatím zvyklá.
- ✓ já chci žít v Čechách a hodně cestovat.
- ✓ ne, abych to zažil.
- ✓ když jsem byl moc malý, připadal jsem si jak na jiné planetě a začal si vymýšlet příběhy o jiných světech. Později jsem je začal dávat i na papír. Nikdy jsem si nepřipadal hlavně jako Čech, který žije v Čechách. Jsem živá bytost, žijící na této planetě. Ale abych slétl z těch nebeských výšin: jsou tu místa i lidé, kvůli nimž se budu vždycky vracet. Ať již budu kdekoliv. Domov je jen jeden, i když budeme žít třeba v jiné galaxii.
- ✓ zatím bych chtěla žít celý život v Čechách, protože jsem tu doma.
- ✓ v Čechách. Je to tu super.
- ✓ jo, v Čechách, protože mám tady rodinu a narodila jsem se tady.
- ✓ v Čechách, protože Čechy jsou krásný.
- ✓ chci žít v Čechách, protože mě sem osud dal.
- ✓ v Čechách, protože máme nejlepší pivo na světě a protože je to krásná zem.
- ✓ chtěla bych žít v Čechách, protože jsem se tu narodila a musela bych se učit žít jiným způsobem a mluvit jinou řečí, kdybych měla žít v cizině.

4) Některé názory na život s postiženým

A) SLEPÝ

- ✓ naučit se Braillovo písmo, uspořádat byt, naučit ho rozeznat zásuvku od vypínače, koupit slepeckého psa, neměnit rozestavení nábytku, dávat věci na stejná místa, být jeho očima, ale naučit ho samostatnosti, pomáhat mu s jídlem
- ✓ je to sice nejhorší, ale nevidí to hnusný kolem sebe
- ✓ pomáhat mu se vším, čeho jsem schopná a nedůležitých věcí se dokázat vzdát, abych mu pomohla

B) HLUCHÝ

- ✓ naučit se a naučit ho znakovou řeč, ukázat mu všemi ostatními smysly, že i sluch může „nahradit“
- ✓ naučit se mluvit rukama nohama a sehnat si kupu papíru a psát a psát a psát
- ✓ snažit se s ním dorozumívat a nelítovat ho (alespoň podle sebe- mě by to štvalo), smířit se s tím a furt mu to nepřipomínat

C) MENTÁLNĚ POSTIŽENÝ

- ✓ museli bychom si velmi, velmi zvykat a dát ho do jiné školy
- ✓ povídat si s ním, vysvětlovat mu všechno a opakovat
- ✓ to by záleželo, v jaké míře. Asi by musel chodit do jiné školy a musel bych mu kupovat pleny a učit ho všechno od začátku
- ✓ rozdíl je v tom, zda si své postižení uvědomuje nebo ne
- ✓ snažila bych se ho pochopit a zjistit, jak se teď dívá na svět, pomoci mu se možná i zlepšit (jestli to jde)

D) NA VOZÍČKU

- ✓ museli bychom se přestěhovat do prvního patra, přestavit nábytek
- ✓ přestavit záchod, odstranit prahy
- ✓ aby si nepřipadal na obtíž a zároveň bych mu našla nějakou zábavu, aby si nemyslel, že je konec světa

E) VŠEZAHRNUJÍCÍ NÁZORY

- ✓ je to hrozný, ale je třeba hledat ne to, co ten člověk ztratil a nemůže dělat, ale to co mu zbylo a může to dělat
- ✓ nejdůležitější: aby se mohl zařadit mezi zdravé, aby se necítil ostrčený. Žít s ním je dost náročné, chce to hodně trpělivosti, což je někdy těžší mít trpělivost s vlastním než s cizím (hlavně u mentální poruchy). Dost náročné je obstarat všechno, co dotyčný potřebuje- různé pomůcky, léky, bezbariérový byt, zařídit studium, sehnat práci.....
- ✓ dodávat mu sebevědomí, aby nezůstal v depresi
- ✓ brát ho mezi lidi a ulehčit mu vše tak, aby se na svět díval jako ostatní, aby nebyl uzavřený a nelitoval se
- ✓ se všema dohromady mít velkou trpělivost
- ✓ nikoliv nechat ho živořit, ale pomoci mu najít nový smysl života
- ✓ nejhorší pro toho člověka bude vyrovnat se s tím, že už nebude samostatný a bude na někom závislý. Všechny překážky se dají překonat a myslím si, že bych si zvykla, protože ten člověk bude pořád stejný - hluchý, slepý nebo na vozíku.
- ✓ nejhorší na tom je, že mu všichni smejou, mimo rodiny a že mu třeba vadí, že se o něj furt musí někdo starat a obskakovat ho.

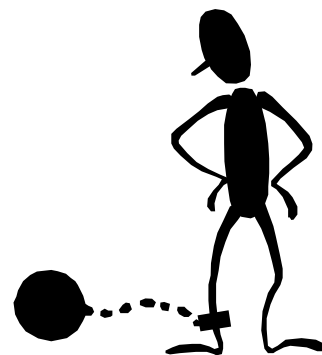

Tak to už je všechno. Jak je vidět nejsme na tom zas tak špatně, tudíž konec světa ještě nebude. S jazykem na vestě se loučím

Jezulka

Něco pro Pláňata

Od listopadu působí u Tuláků družina Pláňat. Nedávno proběhla první výprava a jak bylo, které Pláňe připraveno to necht' posoudí přímý účastníci. Tím co zde zveřejňuji je seznam doporučených věcí na výpravu. Byl vytvořen společně s Nikolou před 3-4 lety pro, tehdy ještě o hodně mladší Tuláky. Dnes již Tuláci předávají své zkušenosti dále a jsem rád, že můžeme tímto pomoci jak Pláňatům tak jejich rodičům při přípravách na výpravu. Není nic otravnějšího než vláčet s sebou zavazadlo plné zbytečností nebo celou výpravu něco postrádat.

DOPORUČENÝ SEZNAM VĚCÍ NA VÝPRAVY

Věci na každou výpravu v každém období

tulácký zápisník, nůž, tužka, uzlovačka, krabička poslední záchrany, šátek, 100 Kč (poslední záchrana)
sirky, list čistého papíru, papírové kapesníky

Jednodenní výpravy – věci neseme v příslušně velkém baťohu

Jaro, podzim	Zima - sníh, nebo denní teploty pod 0°C
jídlo, pití, pláštěnka náhradní ponožky (slabé či silné dle bot) plavky nebo čepice - v případě plavek malý ručník - oblečení na sebe dle počasí	jídlo, pití náhradní ponožky (slabé i silné) čepice, rukavice, šála - na sebe teplé oblečení a vhodnou obuv

Víkendové výpravy – základním předpokladem je dobrý baťoh a dobrá pevná obuv

Jaro, podzim	Zima	+ v budově	+ venku
kraťasy, kalhoty 2 trička pláštěnka 2x silné a 2x slabé ponožky pevná obuv, tenisky plavky či čepice košile, lehčí bunda, spacák, lžice <u>věci na spaní</u> tričko čisté ponožky mikina, tepláky <u>hygienické potřeby</u> ručník, mýdlo kartáček a pasta za zuby hřeben	punčocháče kalhoty nebo oteplovačky košile 3x slabé a 2x silné ponož. nátělník, 2 trička teplý zimní svetr šála, 2 x rukavice, čepice bunda, zimní boty, spacák, lžice, <u>věci na spaní</u> tričko čisté ponožky mikina, tepláky <u>hygienické potřeby</u> ručník, mýdlo kartáček a pasta za zuby hřeben	boty na přezutí společenská hra - pexeso kdo má hudební nástroj zpěvník	karimatka kotlík - kdo má ešus dle dohody plastiková láhev na vodu - nejlepší je 1,5 l láhev od Dobré vody

+ věci určené před výpravou na schůzce nebo zvláštní vybavení

Pamatujte na to, že si balíte sami pouze pod dohledem rodičů.

*Světlo Vaším krokům
Nikola a Honza (1994)*

TULÁCI

II. ČTVRTLETÍ			I. POLOLETÍ		
pořadí	jméno	poč. bod.	pořadí	jméno	poč. bod.
1.	SOLÁRKA	52	1.	KONOPIK	104
2.	Evuška	49	2.	Solárka	100
3.	Konopík	48	3.	Míra Suchý	95
4.	Rákoska	47	4.	Evuška	92
	Bob	47		Rákoska	92
5.	Míra Suchý	45		Bob	92
6.	E.T	41	5.	Kapucínek	87
	Malíček	41	6.	E.T	84
7.	Kapucínek	38	7.	Monty	75
8.	Monty	35	8.	Pytlák	73
9.	Wendy	34	9.	Malíček	72
	Dáda	34	10.	Iveta	69
10.	Pytlák	32	11.	Ondra	68
11.	Palda	31		Pampalíny	68
12.	Ondra	30	12.	Wendy	67
13.	Iveta	28		Palda	67
	Pampalíny	28	13.	Míra Sem.	66
	Martina	28	14.	Dáda	64
14.	Bobek	27		Bobek	64
15.	Míra Sem.	26	15.	Martina	60
16.	Veverka	25	16.	Jonáš	54
17.	Jonáš	22	17.	Veverka	50
	Čertík	22	18.	Martin	44
	Šťávina	22	19.	Čertík	43
18.	Martin	20	20.	Šťávina	40
19.	Medulka	18		Mráček	40
20.	Jitrocel	16	21.	Jitrocel	39
21.	Mráček	14	22.	Medulka	36

I. POLOLETÍ		
pořadí	jméno	poč. bod.
1.	ROBIN	66
2.	Majda	52
3.	Petra	41
4.	Vladka	36
5.	Dušan	30
6.	Marek	28
7.	Jirka H.	27
8.	Jirka Ch.	8

PLÁŇATA

V minulém Semtamníku byla zveřejněna hádanka, která snad nejvíce ovlivnila letošního Silvestra v Otradovicích, jelikož jsme několik hodin proseděli nad jejím správným řešením. Odhaduji, že jsem asi poslední kdo řešení nezná, protože jsem na něj ještě nepřišel, ale mám také pocit, že jedině Iva uhádla správné řešení aniž by si nechala říci jak to bylo. Následující hádanky jsou z knížky Matematické hlavolamy (H.E. Dudeney) a uvidíme zda-li zavaří vaše mozkové závity.

PĚT MINCÍ

Zajisté všichni víte jak umístit čtyři mince tak, aby byly navzájem ve stejné nulové vzdálenosti (tedy tak aby se každá dotýkala každé). Pro ty kdo to neví – tři mince položíme naplocho na stůl tak, že se dotýkají a tvoří trojúhelník a čtvrtou položíme navrch doprostřed. Zkuste však stejnou věc udělat s pěti mincemi. Zjistíte, co vše dokáže vyvést jedna mince navíc.

DĚVEČKA OD KRAV

Na obrázku vidíte krávu a u ní je děvečka. Dále je na obrázku mlékárna kam se musí mléko odnést a řeka (modrá čára). Děvečka ovšem poté co podojí krávu musí se džberem nejdříve k řece a poté teprve může jít do mlékárny. Proč takto musí činit po tom nepátřejte, to je prostě tak dané.

Vaším úkolem je nakreslit čáru od děvečky k řece a pak ke dveřím mlékárny tak aby byla co nejkratší. Tedy najít bod na břehu řeky, ke kterému musí děvečka jít, aby její cesta do mlékárny byla co nejkratší. Toť vše.

Příjemně zavařenou hlavu přeje Beruna

Studená ovocná polévka

Připravujeme z různého druhu ovoce:

- ✓ měkké ovoce (např.: jahody, maliny)
- ✓ tuhé ovoce (např.: jablka, hrušky atd)

Polévky z měkkého ovoce připravujeme: prolisujeme ovoce a smícháme s vanilkovou zmrzlinou, při podávání doplňujeme piškoty.

Polévky z tuhého ovoce připravujeme: nakrájené ovoce podusíme na bílém víně přecedíme, zjemníme smetanou zahustíme škrobovou moučkou (kukuřičný škrob) a při podávání doplňujeme piškoty.

Telecí brzlík smažený

(4 porce)

brzlíky telecí	400g
mouka hladká	40g
vejce	1 kus
mléko	80g
strouhanka	80g
sůl	
tuk	

Očištěné, pečlivě vyprané brzlíky vložíme do mírně osolené vařící se vody a povaříme (2-3min.). Ovařené a oloupané brzlíky dáme do studené vody, vypláchneme a pak je necháme okapat. Ztuhlé brzlíky nakrájíme na úhledné silnější plátky, osolíme a obalíme v prosáté mouce, ve vejci rozšlehaném s mlékem a ve strouhance a osmažíme v horkém tuku po obou stranách do světle zlatova.

Vhodné přílohy:

- ✓ různě upravené brambory
- ✓ špenát
- ✓ jemnější druhy zeleninových salátů
- ✓ řez citrónu

Jestli vám bude něco nejasného, zeptejte se.

Přeji dobrou chuť!

Mirek Suchý

Pláňata (poprvé)

Hrajeme si s míčem a některé z dětí se horko těžko pokoušejí tu kulatou věc alespoň chytit, když házení jim jaksi ještě nejde. Nejmladší, Dušan, tomu není ani pět, k míči se dostává, když se někdo smiluje. Jirka, tomu je už šest, konečně dostal míč do rukou. Možná se nechal inspirovat od starších Tuláků. Ještě se ani nenapřáhne aby hodil a podá jej Dušanovi. Jen tak a nic za to nechce.

Pláňata (podruhé)

Výprava v Kamenici. Druhý střípek, ale první víkend. Pro některé děti naprosto první okamžiky v kolektivu "úplně cizích" lidí. Práce, kam se Tulák podívá. Nemám v žádném okamžiku pocit, že by bylo něco, jak být nemá. Bylo by to možná jinak, kdyby si to dospělák (tedy já) udělal po sám, ale není to třeba. Každý, kdo si zvolil tuhle cestu starat se o nejmenší tuláci mláďata, zvládá svou roli. Byli jste super, děkuji všem, neusněte na vavřínech!

Pláňata (potřetí)

Teď něco osobnějšího.

Jsou lidé, kteří v nových rolích neobstojí, kteří zůstanou jen bezradně stát a koukat. Tak tomu ale vůbec není s Malíčkem. U Pláňat rozkvetl a víc a víc ukazuje, co v něm je, co třeba zatím mimo Pláňata zůstalo skryto. Já jen fandím a držím palce a za vše a za nejmenší, kteří to ještě neumí, děkuji.

Pláňata (počtvrté)

Dost bylo Pláňat - nic se nemá přehánět!

Michal

Kde jsou ostatní?

Máte také pocit, že Semtamník vytvářejí stále ty samí lidé? Je to stále stejné, Michal dodá základ, Mirek napíše co můžeme uvařit, Wendy nakreslí obrázky a obdaří nás zápisem z nějaké školní akce, Jezule občas sepíše nějaké výsledky ze schůzky, navrch se přidá test a Beruna to završí výslednou úpravou. Nic nového pod Sluncem. To opravdu nemá nikdo jiný co říci nebo chuť zveřejnit něco co má šanci číst skoro 50 lidí? Vždyť Semtamník je pro nás pro všechny, tudíž by měl být i všemi vytvářen. Většinou máme co dělat, aby se sešli příspěvky na čtyři Semtamníky do roka. Až jednou bude věcí tolik, že by Semtamník musel mít 50 stránek budu mít opravdu radost.

Beruna

chybí jeden střípek

Máš něco, co bys rád sdělil všem ostatním?
Máš chuť podílet se na přípravě příštího čísla?

*Tak neváhej a dej nám o tom vědět! Třeba již příště
budou všichni Tuláci číst Tvé vyprávění, luštit Tvé hádanky, nebo se smát nad tvými vtipy!
Cokoliv, co neurazí, neublíží, potěší a pobaví může se objevit na těchto stránkách.*

Světlo Tvým krokům !

TULÁCKÝ SEMTAMNÍK
(„Z tropických krajin“)
č.14

Vydán
jako 20. publikace
Oddílového nakladatelství **NAKOLENĚ**
Neprodejný materiál
pro potřebu členů a přátel oddílu
TULÁCI
březen 1998, vydání první
Na přípravě tohoto čísla se podíleli:

Wendy:
V žitě
Ilustrace na str.

Jezule:
Závěrečná zpráva

Mírek:
Kuchyně u Neptuna

Beruš:
Zavřete oči jsem někdo jiný – reakce na slovo náčelníkov
Výběr testu

Horoskopy
Tulácká abeceda podruhé
Obálka
Grafická úprava

Michal:
Jiný svět
Jaro - můj favorit
Azurové okénko do Kroniky
Výběr písniček
Žraločí slovo náčelníkov: Zavřete oči, odcházím
Střípky
Ostatní nepodepsaný text

Tisk:
DŮM "UM"
Středisko pro volný čas dětí a mládeže
Pod strašnickou vinicí 23, Praha 10
tel.: 02 / 77 34 07, 77 20 81

Kontakt na oddíl (působí v Praze 10):

Michal Vitouš, K dolům 15, Modřany, Praha 4, 143 00
tel.d.: 02/402 64 76, tel.z.: 02/61 306 378

Internet : <http://gama.fsv.cvut.cz/~koukl/116ps.shtml>, **e-mail :** koukl@gama.fsv.cvut.cz